

РЕШЕНИЕ

№ 667

гр. Пловдив, 18.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николинка Г. Цветкова

Членове: Фаня Т. Рабчева Калчишкова
Елена З. Калпачка

при участието на секретаря Пенка В. Георгиева
като разгледа докладваното от Фаня Т. Рабчева Калчишкова Въззивно гражданско дело № 20235300500654 по описа за 2023 година

Производство по чл.258, ал.1 ГПК.

Делото е образувано по въззивна жалба на адв. М. Х., в качеството ѝ на особен представител на С. А. К. от гр.Пловдив против Решение № 401/27.01.2023г. по гр.д.№ 6393/ 2022г по описа на ПРС – XVII гр.с., с което е уважен предявен от УМБАЛ „Св.Георги“ ЕАД-Пловдив иск по чл.422 ГПК за установяване на вземания по издадена ЗИ по чл.410 ГПК по ч.гр.д.№ 20405/2021г. по описа на ПРС с материално правно основание чл.109, ал.1 във връзка с чл.52 ЗЗО. Решението се обжалва като неправилно и необосновано, като се иска неговата отмяна във връзка с приетото от съда посочените медицински манипулации да са извършени по време на болничния му престой, за което са претендираните от лечебното заведение суми по ценоразпис.

С писмен отговор на въззиваемата страна УМБАЛ „Св.Георги“ ЕАД-Пловдив, представлявано от адв.Р. В., с който се оспорва жалбата като неоснователна.

Пловдивски окръжен съд като взе предвид представените доказателства и на

основание чл.269, ал.1 ГПК, намери следното:

Жалбата изхожда от надлежна страна, подадена е в срока по чл.259, ал.1 ГПК, насочена е против подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явява процесуално допустима.

В производство по чл.422, ал.1 във връзка с чл.415, ал.1 ГПК с материалноправно основание чл.109, ал.1 ЗЗО е уважен предявеният от ищеца УМБАЛ “Свети Георги“ ЕАД – гр.Пловдив против ответника С. А. К. от гр.Пловдив иск за установяване дължимост на вземане в размер на 2750 лева, представляваща цена за предоставена медицинска помощ, диагностика и лечение, за периода 20.06.- 26.06.2020г., дължима поради прекъснати и невъзстановени здравноосигурителни права на основание чл.109 във връзка с чл.53 от ЗЗО, съгласно действащ към момента на хоспитализацията „Ценоразпис на медицинската помощ и услуги, медицински услуги и допълнително поискани услуги от ищцовото дружество, ведно със законната лихва от подаване на заявлението по чл.410 ГПК 23.12.2021г. до окончателното ѝ изплащане.

Обстоятелствата, на които се основава предявеният иск, са постъпване в болничното заведение на ответника на датата 20.06.2020г., 22,26 ч., в Отделение по спешна медицина, с оплаквания от болки и зачервяване в седалищната област, при което поради липса на възможност за преодоляване на състоянието в спешен кабинет, пациентът е насочен към стационарно болнично лечение във Втора клиника по хирургия, в което ответникът е бил хоспитализиран на същата дата в 23,27 часа с диагноза „флегмон, отразено в Направлението за хоспитализация. Към момента на приема ответникът е бил с прекъснати здравноосигурителни права, които не са били възстановени през времето на болничния му престой, продължил до деня на изписването – 26.06.2020г., видно от електронна справка от масивите на НАП за здравноосигурителен статус, в приложение към ИМ, поради което на основание чл.109, ал.1 ЗЗО следва да заплати сам стойността на оказаната медицинска помощ в исковия размер, съответно съгласно чл.52 ЗЗО по цени, определени от лечебното заведение и посочени в Ценоразписа на лечебното заведение, за което ответникът декларирал, че е запознат по Декларация за информирано съгласие за оказване на болнична помощ и прилагане на диагностични и лечебни процедури по съставена сметка, представена в

приложение към ИМ. С оглед на това лечебното заведение е изпратило на ответника покана за доброволно плащане, която не е била получена от адресата с отбелязване – „неполучена“. За това е последвало и инициране на заповедно производство по чл.410 ГПК, за което е била издадена ЗИ по ч.гд. № 20405/ 2021г. на ПРС – II бр.с., връчена по реда на чл.47 ГПК , поради което и указана необходимостта от завеждане на установителен иск за вземането по чл.422 ГПК.

Така предявеният иск е уважен от районния съд при отчитане на представените по делото писмени доказателства от ищеца, представляващи съставената медицинска документация във връзка с хоспитализацията на ответника в Клиниката по хирургия в ищцовото болнично заведение на 26.06.2020г. , в които са удостоверени осъществените диагностични дейности за лечение на пациента по време на болничния му престой, съставени от лекуващ лекар. Част от тези документ носят отбелязване за името с положен подпис на пациента / Лист за преглед, направление за хоспитализация и Декларация за информирано съгласие за оказване на болнична помощ, а друга част / епикриза, направление за хоспитализация, оперативен протокол/ са отчетени в качеството им на официални документи по смисъла на чл.179, ал.1 ГПК с позоваване на съдебна практика / СР по гр.д.№ 1504/ 2011г. на ВКС – III ГО/. По размер искът е преценен като доказан, съпоставен с представения по делото Ценоразпис на платените услуги на ищцовото болнично заведение, който е бил утвърден със заповед от 05.02.2015г на ИД на лечебното заведение и за който пациентът е бил запознат, видно от представената по делото Декларация за информирано съгласие, носеща също подпис на пациент.

Цитираната Декларация се установява да съдържа в р.XVIII. декларация за уведомление от лечебното заведение, че пациентът е с прекъснати здравноосигурителни права, както за това, че е уведомен относно цената на всяка една медицинска услуга, манипулация, лечение, лекарствени продукти и медицински изделия в ценоразписа на лечебното заведение, както и условието, че ако не бъдат възстановени здравноосигурителните права на пациента, същият ще следва да заплати стойността на предоставената му медицинска помощ и услуги съгласно посочения Ценоразпис. С така представената Декларация ищецът е установил изпълнение на задължението

си по чл.86, ал.2 ЗЗО.

Въз основа на така установените правно релевантни факти и обстоятелства, удостоверени в представените по делото писмени доказателства доказано се явява възникналото в полза на ищцовото дружество право за ангажиране имуществената отговорност на ответника , произтичаща от законовите и установените кумулативни предпоставки на предявеното правно основание на чл.109, ал.1 и чл.52 ЗЗО, за заплащане стойността на извършените медицински дейности в рамките на болничния престой на пациента от 20.06.2020г до 26.06.2020г. поради прекъснати и невъзстановени здравноосигурителни права. В този смисъл е и обжалваното решение, което е постановено в съответствие с доказателствения материал по делото.

С въззивната жалба постановеното решение се оспорва като неправилно с довода за недоказаност всички посочени медицински манипулации да са извършени на пациента по време на болничния му престой е неоснователно с оглед носещите подписа на пациента издадени епикризи и оформена Декларация за информирано съгласие, поради което и оспореното за лечебното заведение да е възникнало правото да получи заплащане съгласно ценоразпис.

Възражението е неоснователно. С оглед разпоредбата на чл.154, ал.1 ГПК принципно на установяване подлежат обстоятелствата, от които се черпят благоприятни правни последици, както и възраженията, на които се основава оспорването на правно релевантни факти и обстоятелства по делото. Оспорените като извършени всички медицински дейности са надлежно удостоверени в представената медицинска документация по делото/ Епикриза на Втора хирургия от 20.06.2020г., за проведена операция на 21.06.20г. по Извадка от оперативен протокол, във връзка с което проведени изследвания, рентген и терапия, както и от Предоперативна епикриза от същата дата и Оперативен протокол № 1071/ 21.06.2020г , издадени съответно от лекуващ лекар и оператор при ищцовото болнично заведение. В съответствие със съдебната практика е приетото, че така съставените медицински документи представляват официални документи, изготвени от длъжностни лица, в кръга на службата им, удостоверяващи факти с правно значение по смисъла на чл.179, ал.1 ГПК, поради което са с обвързваща формална доказателствена сила за съда, в каквато насока е и решение № 250/ 2012г. на по гр.д.№ 1504/

2011г. на ВКС – III ГО.

По така изложените съображения жалбата се явява неоснователна, а обжалваното решение ще се потвърди като правилно и законосъобразно.

На основание т.7 от ТР №6/06.11.2013г. по т.д.№6/ 2012г. на ОСГТК на ВКС жалбоподателят следва да заплати по сметка на Окръжен съд – Пловдив държавна такса - 2% върху обжалваемия размер, възлизаща на 55 лева, а на въззиваемата страна – направените разноси за особен представител на жалбоподателя в размер на 400 лева.

Водим от горното и на основание чл.271, ал.1, пр.І ГПК, въззивният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 401/ 27.01.2023г. по гр.д.№ 6393/ 2022г по описа на ПРС – XVII гр.с.

Осъжда С. А. К., ЕГН: ***** от гр.Пловдив да заплати на УМБАЛ „Св.Георги“ ЕАД, ЕИК: 115576405 сумата 400 лева / четиристотин лева/ - направени разноси за заплатено възнаграждение за особен представител.

Осъжда С. А. К., ЕГН: ***** от гр.Пловдив да заплати по сметка на Окръжен съд – Пловдив сумата 55 лева / петдесет и пет лева/ - държавна такса.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.280, ал.3 ГПК.

-

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____